

РЕШЕНИЕ

№ 159

гр. Б., 06.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Б., V НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МАЯ Н. СТЕФАНОВА

при участието на секретаря РАЙНА Г. ЖЕКОВА
като разгледа докладваното от МАЯ Н. СТЕФАНОВА Административно наказателно дело № 20232120205109 по описа за 2023 година

Производството е образувано по повод жалбата на И. Л. Н. с ЕГН ***** с адрес в гр.Б., ул.... против електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с техническо средство или система серия К и № 8025181 издаден от ОДМВР-Б., с който за нарушение на чл. 21, ал.2 ЗДвП, на основание чл. 182, ал.4 вр. ал.2 т.2 ЗДвП на жалбоподателя е наложено наказание глоба в размер на 100 (сто) лева.

С жалбата се моли за отмяна на атакувания електронен фиш, като общо се формулира, че е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон. В съдебното заседание се моли съда да го отмени поради наличие на формални предпоставки за това, които подробно били описани в жалбата. Не се претендират разноски.

В открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се явява лично. Представя и допълнителни писмени доказателства.

Административнонаказващият орган – ОДМВР-Б., надлежно призован не се представлява. Преписката е изпратена със становище относно жалбата. Не се претендират разноски.

Съдът счита, че жалбата е подадена законоустановения срок видно справката от КАТ на гърба на лист 8 от делото (ЕФ е получен на 05.12.2023г), а жалбата е получена в ОДМВР-Б. на 06.12.2023г (лист 5 от делото).

Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, пред материално и териториално компетентен съд, поради което следва да се приеме, че същата се явява **процесуално допустима**. Разгледана по същество жалбата е **неоснователна**, като съдът след като прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол намира за установено следното:

На 05.08.2023г в 10,53 часа, в област Б., по път ... км 3+900, м. „Ч. с.“, в посока от гр.С. към гр.Б., при въведено ограничение на скоростта с пътен знак В-26 за движение извън населено място до 80 км/ч МПС марка „Хюндай“ модел „Туксон“ с рег.№... се е движел със скорост от 96 км/ч заснета с техническото автоматизирано средство TFR1-M 644.

Приспаднат бил толеранс от минус 3% на измерената скорост. АТСС била с вградено разпознаване на номера и комуникации поставена мобилно в лек автомобил (видно от протокол към чл.10 ал.1 от Наредба №8131з-532/12.05.2015г на лист 13 от делото). Въпросното нарушение било записано на файл. По-късно записите от системата за контрол на скоростта били прегледани от служители на сектор „П. п.“ към ОД на МВР Б., които от записания файл, установили, че заснетият автомобил „Хюнда“ модел „Туксон“ с рег.№... управлявал с наказуемата скорост от 96 км/ч е собственост на И. Л. Н. с ЕГН ***** от гр.Б. (лист 8 от делото).

На жалбоподателя бил връчен електронен фиш серия К и №8025181 (лист 6 от делото) на 05.12.2023г, в който като нарушена била вписана нормата на чл.21 ал.2 от ЗДвП, като нарушението е било извършено в условията на повторност в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ селия К и №6848788 от 27.02.2023г. На основание чл.182 ал.4 в. ал.2 т.2 от ЗДвП на жалбоподателя била наложена глоба в размер от 100 лева.

Техническото средство – мобилната система за контрол над скоростта - TFR1-M 644/14, към датата на заснемане на нарушението било годно, видно от приложените по делото Удостоверение за одобрен тип средство за измерване (лист 11 от делото) било преминало проверка видно от Протокол за проверка от 15.06.2023г (лист 12 на гърба от делото).

По молба на жалбоподателя съдът служебно изиска от А“ПИ“ Областно пътно управление и получи писмо придружено с графичен материал на схема на път ... „Б.-С.-П. – Ц.“ в участъка на м.та „Ч. с.“, на който е отразена хоризонталната маркировка и пътните знаци, с техния вид и километрично разположение в посока от гр.С. към гр.Б., от която е видно, че в участъка, където е била ситуирана мобилната камера е действал знакът В-26 и допустимата скорост за извън населеното място била до 80 км/ч.

Горната фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото материали по административнонаказателната преписка, които съдът кредитира изцяло.

Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 15 ЗДвП - изготвените с технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, снимки, видеозаписи и разпечатки са веществени доказателствени средства в административнонаказателния процес, поради което и съдът кредитира изцяло, приложените по преписката снимки.

На база на така възприетата фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал.4 от ЗДвП (ДВ бр. 19/2015г.) - при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, за което е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки, се издава наказателно постановление за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение и лишаване от право да се управлява МПС. В §6, т.65 от допълнителните разпоредби на ЗДвП е дадена легална дефиниция на понятието „автоматизирани технически средства и системи“. Това са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни – прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) мобилни – прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес.

На основание чл.165, ал.3 от ЗДвП, е издадена Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. по приложение на закона и в частност за условията и реда за използване на автоматизирани

технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата (обн. ДВ бр.36 от 19.05.2015 г.), с която министърът на вътрешните работи, е уредил условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол. Анализът на посочените правни норми обосновават извод, че нарушенията на правилата за движение по пътищата могат да се санкционират чрез издаване на електронен фиш не само при установяването им при използване на стационарни АТСС, а и посредством мобилни автоматизирани технически средства и системи за контрол. Нормативно установените условия за въвеждането в експлоатация, реда за използване на АТСС и автоматизирания режим на работа, който не изисква обслужване от контролния орган, освен включването и изключването на мобилното АТСС (чл. 9 от Наредбата), съответстват на изискванията, посочени в **Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. по тълк. дело № 1/2013 г. на ВАС**. Разрешението, дадено в това Тълкувателно решение, че в хипотезата на чл. 189, ал.4 от ЗДвП установяването и заснемането на нарушения по ЗДвП може да се осъществява само със стационарно техническо средство, което е предварително обозначено и функционира автоматизирано в отсъствие на контролен орган, се основава на липсата на изрично разписани правила за използването на мобилните технически средства. Затова е прието, че поставянето на технически средства, които автоматично да записват административни нарушения, трябва да се извършва по определена процедура и с оглед спазването на определени изисквания. След измененията на ЗДвП (обн. ДВ бр.19 от 13.03.2015 г.) и издаването на Наредба № 8121з-532, издаването на наказателни постановления за налагане на административни санкции за допуснати нарушения на чл. 21, ал.1 и ал.2 от ЗДвП е допустимо и когато нарушенията бъдат установени и заснети с мобилно автоматизирано техническо средство или система, функциониращи автоматично, при условие, че са изпълнени изискванията на Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015г. Присъствието или отсъствието на контролен орган (оператор на системата) в патрулния автомобил, по никакъв начин не оказва въздействие върху точността и обективността на установяване и заснемане на нарушението. Контролният орган няма никаква възможност да променя или да влияе върху измерването, регистрирането и записа на нарушенията, установени и заснети с мобилно автоматизирано техническо средство. Измерването и регистрирането на скоростта и записа на доказателствения видеоматериал се извършва напълно автоматично от системата радар-камера-компютър. В този смисъл е и практиката на касационната инстанция – например **Решение № 613/10.04.2017г. по к.н.а.х.д. № 110/2017г. на АдмС-Б.**

На следващо място следва да се посочи, че легална дефиниция на понятието „електронен фиш” се съдържа в § 1 от ДР на ЗАНН, която дефиниция е възпроизведена и в § 6, т.63 от ДР на ЗДвП и съгласно които ЕФ е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства. Видно от приложения на л.8 от делото фиш - той е издаден от компетентен орган и съдържа всички предвидени в чл. 189, ал. 4, изр. 2-ро от ЗДвП задължителни реквизити, поради което не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да водят до отмяна на електронния фиш на това основание. Посочено е, че ЕФ е издаден от ОД на МВР Б., като компетентността на наказващия орган произтича по силата на закона – териториалната структура на Министерство на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението. В ЕФ точно е посочено мястото на извършване на нарушението – „община Б. второстепенен път II-99 км 3+900“ приложената снимка (на гърба на лист 7 от делото) мястото е фиксирано и посредством географските му координати, поради което и трудно би могло да се мисли за по-прецизно посочване на мястото на нарушението), отразено е обстоятелството, че в този участък важало общото правило за максимално допустима скорост в населено място от 80 км/ч. въведена с пътен знак В-26, както и точната измерена от АТСС скорост. Посочена е също така и разликата между засечената и разрешената скорост – 16 км/час, като коректно е приспаднал в полза на нарушителя

толерансът от 3 %, който представлява допустимата техническа грешка при измерването на скоростта. С представения протокол по чл.10 ал.1 от Наредба №8121з-532/12.05.2015г (лист 12 от делото) е посочено времето, през което мобилната камера е била поставена в лекия автомобил. През това време са посочени и номерата на изготвените клипове, един от които е и представеният на гърба на лист 7 от делото заснел процесното нарушение. В протокола е посочен служителят на КАТ, който е работил с мобилното устройство.

Следва да се има предвид, че електронният фиш е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. В тази връзка, съгласно Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. по т.д. № 1/2013 г. на ВАС, ЕФ се приравнява едновременно към АУАН и НП, но само по отношение на правното му действие (чл. 189, ал. 11 от ЗДвП), но не и по форма, съдържание, **реквизити** и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, **реквизити** и ред за издаване на АУАН и НП, регламентирани подробно в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. От гледна точка на адресатите - електронният фиш е акт със санкционно значение, поради което, като вид държавна принуда, чрез него се възлагат неблагоприятни последици на адресата от имуществен характер. Именно с оглед на тази своя характеристика, при издаването на електронния фиш намира проява общия принцип, че административнонаказателната отговорност не може да бъде обоснована чрез разширително тълкуване или чрез тълкуване по аналогия (чл. 46, ал. 3 от ЗНА). Приложимостта на ЗАНН е посочена единствено при обжалването на електронните фишове – аргумент от чл. 189, ал. 8 от ЗДвП. Действително в процесния електронен фиш е посочена само териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението и не са посочени конкретен издател, негов подпис и дата на издаване, но такива реквизити не са предвидени в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, поради което това не може да бъде прието за пропуск, тъй като в случая нормата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП се явява специална по отношение на общото изискване на чл. 57, ал. 1 от ЗАНН за съдържанието на наказателното постановление. В този смисъл е константната практика на касационната инстанция например - **Решение № 646 от 6.04.2015 г. на АдмС - Б. по к.н.а.х.д. № 253/2015 г. и Решение № 539 от 19.03.2015 г. на АдмС - Б. по к.н.а.х.д. № 150/2015 г.**

Не случайно законодателят при определяне на реквизитите на електронния фиш в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП не е посочил като изискване той да съдържа име, длъжност и подпис на издателя си (или на лицето, което в последствие връчва фиша) и това е така, защото електронният фиш е акт, който се издава в резултат на заснемане със система за технически контрол, а не акт на административнонаказващ орган, каквото е наказателното постановление. Ето защо за разлика от общия процес регламентиран в ЗАНН, в хипотезата с издаване на електронния фиш, не са предвидени два етапа, каквито съдържа общия процес по ЗАНН – обвинение чрез предявяване и връчване на АУАН и налагане на наказание чрез издаване и връчване на наказателно постановление (**Решение № 1227/08.07.2015 г. по к.н.а.х.д. № 943/2015 г. на АдмС-Б.**). Законодателят в разпоредбата на чл. 189, ал. 8 от ЗДвП е препратил към ЗАНН само процедурата по оспорване на електронния фиш, а в ал. 14 от същия член, е препратил към общия закон само за неуредените случаи. Това означава, че особената процедура, уредена в ЗДвП, се прилага такава, каквато е и така както е уредена в специалния закон и само за неуредените случаи, както и само в частта на оспорване пред съда на електронния фиш се прилага общия закон – ЗАНН. За това, след като в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП са регламентирани реквизитите на електронния фиш, това изброяване следва да се възприема като изчерпателно, т.е. достатъчно е електронния фиш да съдържа тези реквизити и да е издаден според образца утвърден със Заповед № Из-305/04.02.2011 г. на Министъра на вътрешните работи (на гърба на лист 14). В случая процесният електронен фиш е именно такъв. След като в образца за електронен фиш и в изчерпателно изброените му в закона реквизити не се съдържа дата на издаване на електронния фиш, име на длъжностно лице, подпис и пр. - то такъв реквизит не е задължително да притежава и фишът.

Действително съдът констатира, че в ЕФ не е посочено пред кой съд и в какъв срок може да бъде обжалван. Това обаче в никакъв случай не може да се счете за съществено процесуално нарушение, доколкото очевидно и без това указание жалбоподателят е успял в срок да упражни правото си на жалба, поради което и този пропуск не се е отразил на възможността му да потърси съдебна защита на правата си.

Правилно е определен и субектът на административнонаказателната отговорност в лицето на собственика на МПС. Разпоредбите на ЗАНН, относно личната отговорност за извършване на административно нарушение са дерогирани от разпоредбите на чл. 188 от ЗДвП, които предвиждат презумпция за отговорност на собственика на МПС (законния представител на ЮЛ), която може да бъде оборена от него в случай, че друг е управлявал автомобила. В разпоредбата на чл. 189, ал. 5 ЗДвП пък е разписана процедурата, по която следва да процедира собственикът/представляващият, ако друго лице е управлявало автомобила - в 14-дневен срок от получаването на ЕФ да предостави в съответната териториална структура на Министерството на вътрешните работи писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство. Само в този случай издаденият срещу собственика/представляващия ЕФ се анулира и се издава нов ЕФ срещу посоченото лице. В конкретния случай това не е сторено, поради което и правилно е ангажира отговорността на Фотев.

От субективна страна, съдът приема, че се касае за виновно извършено нарушение, тъй като не е спорно в процеса, че жалбоподателят е правоспособен водач на МПС и като такъв е бил запознат към датата на деянието със своите задължения при управление на МПС, в това число и задълженият му по чл. 21, ал. 2 ЗДвП, да избира определена скорост и спазва ограниченията за скорост при управление на ППС, които задължения обаче в настоящия случай съзнателно не е спазил.

В заключение съдът следва да посочи и че правната квалификация, дадена в ЕФ напълно съответства на установените факти. Съдът отчита, че в обжалвания електронен фиш неправилно е посочена дата на влизане в сила на електронния фиш, послужил като основание за наличие на повторност на нарушението. Видно от приложените от жалбоподателя писмени доказателства-заверено копие от решение на Административен съд –Б. –ЕФ серия К и № 6848788 издаден от ОДМВР-Б. е влязъл в законна сила на 16.11.2023г (така е посочено и в справката изпратена от наказващия орган на гърба на лист10отделото). Допуснатата нередовност относно неправилно посочената дата на влизане в сила на ЕФ серия К и №6848788 не представлява съществено процесуално нарушение още повече, че по делото има налични документи, посочващи правилната дата.

Размерът на глобата е точно определен в закона и не може да се обсъжда въпроса за намаляването ѝ, както и въпроса дали случая може да се приеме за маловажен. Управлението на пътно превозно средство е дейност с повишен риск и една от най-честите причини за настъпването на ПТП е именно движението с несъобразена или превишена скорост, поради което и извършеното се явява деяние със завишена обществена опасност.

Предвид всичко горепосочено, съдът счита, че законосъобразно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, като наложеното му наказание е правилно и законосъобразно индивидуализирано, поради което и атакуваният ЕФ следва да се потвърди изцяло.

Към момента е настъпила законодателна промяна в разпоредбата на чл. 63д ЗАНН (ДВ, бр. 94 от 2019 г.), съгласно която - в производството по обжалване на НП/ЕФ въззивният съд може да присъжда разноси на страните. Уредбата препраща към чл. 143 АПК, който пък от своя страна препраща към чл. 77 и чл. 81 ГПК, регламентиращи, че съдът дължи произнася по възлагане на разноските ако съответната страна е направила искане за присъждането им. В конкретния случай, с оглед на изхода на правния спор, разноси

принципно се дължат в полза на АНО, който обаче не е поискал присъждането им, поради което и съдът не може служебно да се произнесе по въпроса.

Така мотивиран Б.кият районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Електронен фиш за налагане на глоба серия К и № 8025181 издаден от ОДМВР-Б., с който на И. Л. Н. с ЕГН ***** с адрес в гр.Б., ул.... за нарушение на чл. 21, ал.2 ЗДвП, на основание чл. 182, ал.4 вр. ал.2 т.2 ЗДвП е наложено наказание глоба в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр.Б. в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на посочените по делото адреси.

Съдия при Районен съд – Б.: _____